

רפתות עוטף עזה דיווח מצולם מאזור מלחמה

כתב וצילם
ראובן זלץ

עוטף עזה הוא אזור צבאי סגור, הכניסה רק באישור צה"ל וככול שקרבים לגבול, נדרש ליווי צבאי צמוד. כל רפתות העוטף עובדות מלבד רפת כיסופים שנהרסה כליל. הרפתות בשתי חליבות ביום, עם עשרות מתנדבים העובדים לרעש הפגזות, הפצצות ואזעקות צבע אדום. צריך להיות שם בכדי לנסות ולקלוט את גודל המחדל, ההפקרה, את עומק העצב והכאב. להתפעל מהמתנדבים, מהרוח הציונית ולהבין כי, למרות הכל, החיטה, תצמח שם שוב ●

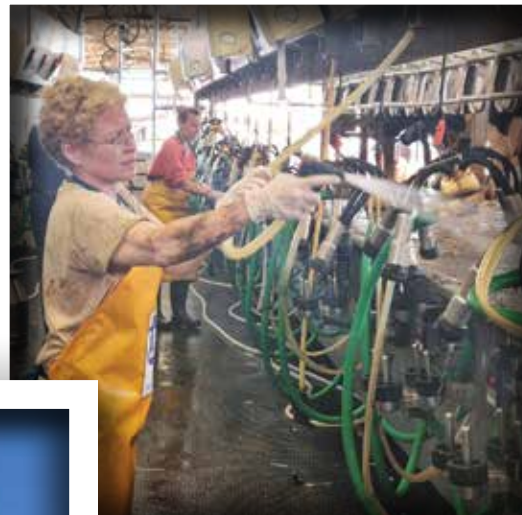
כשהחלטנו, נירית, המוציאה לאור של המגזין ואני על הנסיעה לרפתות העוטף לא ממש ידענו לקראת מה אנחנו מגיעים. אך הבנו כי אנחנו צריכים להגיע לעוטף ולראות מקרוב, לנסות להבין. כי אין טוב ממראה עיניים, שנינו לא באמת ידענו עד כמה השעות הללו בקיבוצי העוטף, תשפענה עלינו, אך לעומת הזוועות שעברו תושבי הישובים, צריך להישאר צנוע ולהצדיע לקהילות שם. ליעד שחר, הפרויקטור המיוחד של התאחדות יצרני החלב לרפתות העוטף שליווה אותנו, אמר "אין בעיה, ניפגש בצומת אורים ומשם נמשיך". (ראו כתבה נפרדת איתו) הדרך לעוטף עמוסה, פקוקה, משאיות, רכבי צבא, רכבים פרטיים, פקק בלתי נגמר בכביש 6 עד צומת בית קמה וזאת מאחר שהכניסה לעוטף מצומת יד מרדכי, סגורה. מגיעים לחניון בצומת רעים, עשרות רבות של חיילות וחיילים לפני ולאחר לחימה, מאובקים, טרוטי שינה. עוצרים לחניה לפני הכניסה לעזה. קפה ארומה מפוצץ, כי אנחנו כבר יודעים, יש מי שעושה כסף ממלחמות. יום חמישי, זה היום בו מתחלפים המתנדבים ברפתות העוטף, הבאים לשבוע עבודה. ליעד רושם את כולם, מסביר את נוהל הכניסה לעוטף ולרפתות ויוצאים לדרך. מחסומי צה"ל בכל צומת, עוטף עזה ממתיך לסתיו, השדות האין סופיים פרוסים משני צידי הכביש, ממתנים לגשם, לחקלאות הם גשמי ברכה, לחיילים שלנו בעוטף, גשם לא ממש מבורך, אנחנו עם החיילים. ככול שממשיכים בנסיעה הרכבים הפרטיים הולכים ומתמעטים, קולות הנפץ הולכים וגדלים. זר לא יבין זאת, אנחנו נוסעים בכביש שבו דהרו רוצחי החמאס בטנדרים אל אופקים, שדרות נתיבות, לטבח במסיבה. עדיין קשה להבין, מביטים לנוף המתחלף, הנפש מסרבת לתפוס את גודל הזוועה, את המחדל.

מתנדבים ברפת ניר מעון

המתנדבים המופלאים

ברפת ניר מעון המתינו למתנדבים ה'טריים' בקוצר רוח, כי למרות הכל, שבוע קרוב לגבול עזה, זה עסק מורט עצבים. המתנדבים החדשים עושים חפיפה עם המתנדבים שסיימו סבב של שבוע התנדבות. איזה עם יש לנו, איזו רוח התנדבות, התאחדות יצרני החלב ומטה המתנדבים בניצוחה של גל ינאי ומאות ישראלים העומדים בתור בכדי להגיע לאזור מלחמה ולחלוב פרות, לעיתים תחת אש או אזעקות צבע אדום. הם באים מכל רחבי הארץ, קיבוצים, מושבים, ערים גדולות, עיירות קטנות. ברפת ניר מעון כמו בכל רפתות העוטף חולבים שתי חליבות ביום. לא אכנס לפן המקצועי (ראו כתבה של יניב לבון המסכם את הנושא המקצועי של כל רפתות העוטף) אך כבר ניתן לומר כי רפתות העוטף יצטרכו להחליף לפחות חלק מהפרות בעדר, לחדש את העדר לאחר הטראומה המלחמתית ולאחר הימים הראשונים ללא אוכל וללא חליבות. אך גם לזה יגיע הזמן והמעטפת המקצועית של ענף החלב, תדע לעשות את מה שנכון בעניין זה.

שליחת
ברפת ניר מעון

השקט בחולית

ואז הגענו לחולית, קיבוץ קטן שהוקם בשנת 1977, הרפת אולי הענף החשוב בקיבוץ שכעת ריק מתושבים. שקט עכשיו בחולית, אבל זה לא השקט הרגוע, הנעים כל כך מימים רגילים. זה לא אותו הקיבוץ, זו לא אותו השקט. אנחנו עוברים בין הבתים השרופים, 13 חברי קיבוץ נרצחו בשבת השחורה ו-2 עובדים זרים ו-6 תושבים נחטפו לעזה. קהילה שחוותה זוועות שלעולם כבר לא תהיה כשהיתה. הציפורים מציצות בחולית אך הריח חורך את האף, ריח כבד של שריפה, האלימות הנוראית שהיתה כאן רק לפני 6 שבועות, לא מותירה אף עין יבשה, בעוד אנחנו מביטים אל מול הזוועות, הבתים שקרסו. הנה עגלת תינוקת ומושב לתינוקות, בפתח בית שרוף עד היסוד. בפנים הבית ריח של מוות, כתמי דם, הקירות מנוקבי כדורים, מיטות הפוכות, ארונות שרופים, לא נותר דבר, הכל נשרף, מראות באמת קשים. השקט בחולית מלווה אותך לאן שלא תלך, הכתובות של כוח צה"ל על קירות הבתים כסימן שהבית טוהר, קרבות קשים ומרים היו כאן. ברפת ניר יצחק מצב הרוח טוב, המתנדבים יושבים לארוחת רפתנים לאחר חליבת בוקר. יאיר בלברמן, מנהל הרפת, מסתובב בחיך רחב אך אל תטעו, בפנים הוא סוער, כאוב וכועס, ההפקרה שחוו עוד תצא, בזמנה. המלחמה עוד כאן, גם האזעקות, המון צבא, הקיבוץ ריק. עוד יגיע הזמן להתחשבויות.

כניסה לבית בחולית

חקלאי ישראל כתמיד, קנט איתכם ובמיוחד בימים אלו.

אנו שולחים תנחומים למשפחות החללים, מחבקים את משפחות החטופים והנעדרים ומאחלים החלמה מלאה לפצועים. מי ייתן והשקט והביטחון יחזרו למקומם. אנחנו כאן כדי לעזור לחקלאי ישראל המבוטחים ועומדים לרשותכם בכל בקשה וצורך. לפרטים נוספים ניתן לפנות לטלפון **03-6270200**

mesh Branding

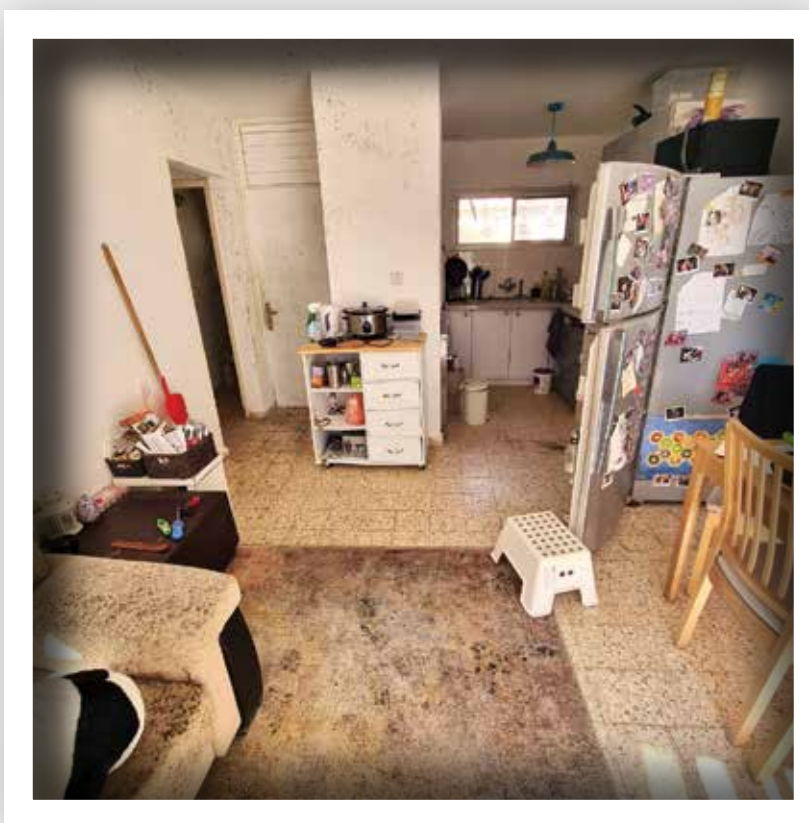

קנן לביטוח נזקי טבע בחקלאות

הגן על העסק שלך עם ביטוח של קנט

טל. 03-6270200 | פקס. 03-6270206 | www.kanat.co.il | [kanatpage](https://www.facebook.com/kanatpage) ב-f |

הכתובות של הקיר חוליות

רפתני יצחק

רק לבקש סליחה

כל שר בממשלת המחדל, היה חייב להגיע, לראות בעיניו, להריח את הריח ולבקש סליחה. כל שר, כל חבר כנסת, לעבור כל קיבוץ, כל ישוב, לנסוע לכל בית מלון, בכל מקום בהם מתאכסנים פליטי העוטף, לעבור, להקשיב לביקורת ולבקש סליחה. כך זה אמור היה להיות במדינה נורמלית. כמה טינופת נשפכה על הקיבוצים, כמה הסתה, שטנה, איך לא כינו אותם, באיזה מילים קשות. והם, גיבורי העוטף יבנו מחדש את בתיהם, למרות הממשלה הזו. כי הם הציונות האמיתית, הם שומרי הגחלת החקלאית, הם מי שהופקרו בשבת השחורה, הם מי שסופרים את מתייהם. תבואו לבקש סליחה ואז, בבקשה, לכו הביתה.

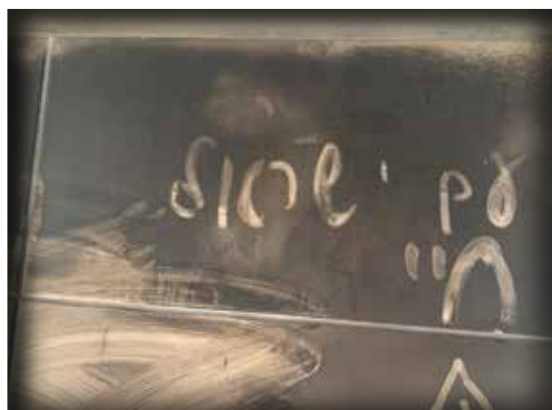
מתעבים ברפת ניר יצחק

מתעבים ברפת חולית

הרעש בנחל עוז

נחל עוז הפך לבסיס צבאי, אין אזרחים, או תושבים, רק המתנדבים ברפת הקיבוץ וכוח צבאי עצום. מחוץ לגדר הקיבוץ רועמים ללא הפסקה תותחי צה"ל, רעש מחריש אוזניים, מרפת הקיבוץ רואים את עזה המופצצת ותימרות העשן העולים ממנה. מכון החליבה שרק נחנך לפני פחות משנה, שרוף, אך המכון עצמו עובד והמתנדבים חולבים פעמיים ביום, תחת שמירה הדוקה של חיילי צה"ל. סוג של שגרת חיים הזויה, קשה, בלתי נתפסת. המלחמה בשיאה ובנחל עוז הפרות נחלבות, סוג של מחזה סוריאליסטי. הפרות אוכלות אך רעש המלחמה והסטרס פוגע ולאחר המלחמה, תהיה כאן עבודה מורכבת לחידוש העדר. אבל עכשיו, מלחמה ולנו אין ברירה אלא לנצח, כי תוצאות הטבח בשבת השחורה, ילוו את כולנו לנצח, כעדות למה שיכול לקרות בכל ישראל, אם חלילה נפסיד. השעה היתה כבר מאוחרת כשיצאנו מהעוטף, לא ממש קלטנו את מה שראינו, עצב גדול, אך לצידו תחושת ביטחון כי ננצח והחיטה, כן, החיטה בעוטף עזה, היא תצמח שוב כי גרים שם אנשים מופלאים.

חצר האוכל
בנחל עוז

הפוסטר היחיד בכניסה לנחל עוז

בשעות קשות אלה אנו כאן בשבילכם.
נגיע ככל שיתאפשר לכל מקום בו נידרש.
משתתפים בצער משפחות הנרצחים,
מאחלים להחלמת כל הפצועים
ומתפללים שכל השבויים והנעדרים ישובו בשלום.

BullTech BullTech^{air}

מכון החליבה

מאורי התאילנדים
בניא קיז
נרפואה לטין

הזית האחרון של משק הבקר והחלב,
במסגרת השלום

העותק המפוחם של 'משק הבקר והחלב'

ובעוד אנחנו מסתובבים במשרדי רפת נחל עוז השרופים, נזכרתי בגידי, מנהל הרפת כשדיבר איתי בהתרגשות על חנוכת המכון החדש. תכנון הרפת החדשה לקח זמן רב, מכון חליבה לתפארת, המילה האחרונה בתחום, משרדים, שירותים, מקלחות, מטבח. והיום, כמה חודשים לאחר הפתיחה החגיגית, ריח העשן, הנזקים הכבדים, זיכרון עצוב לאותה שבת השחורה. ובאחד החדרים בסמוך למכון החליבה, על שולחן שרוף, היה מונח העותק האחרון של 'משק הבקר והחלב' שלנו. בשער, ברכה לראש השנה ולחודש החגים, 'ארץ זבת חלב ודבש' כך כתבנו בשער, כחודש לפני השבת השחורה. ולרגע אחד, כשברקע רעש ההפצצות והמראות הקשים, עותק אחד של מגזין ענף החלב, ריגש אותנו, מאוד. בתחתי שער העיתון כתבנו 'כי בשבילי רק חלב ישראלי'. אנחנו ב'משק הבקר והחלב' מצדיעים לרפתני העוטף ולמתנדבים הרבים ונמשיך ללוות אותם, אתכם, באהבה, בהתמדה, במקצועיות ובצניעות. וכן, החיטה שם, תצמח שוב ומהר. ראובן זלץ

